

Átok

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy nagyon gazdag ember, egy milliomos. Éppen a harmincnegyedik születésnapjára készülődött pazar ünnepséggel, melyre több száz ismerősét meghívta. A vendégek este nyolcra érkeztek a palotába, melyet gazdája régi várból építtetett át a kor igényeit kielégítő lakhellyé. Éjfélre járt az idő mikor az ünnepelt úgy döntött, köszöntőt mond, s felnyitja ajándékait. Ekkora tömeg befogadására kastélyának kápolnája volt megfelelő. A csarnok, melybe az emberek beléptek már nem emlékeztetett templomra. A padokat kivitték, az oltár helyére a tulajdonos mellszobra került. Csak két dolog maradt a nagy épületben, ami régi mivoltára utalt, a szószék és egy sír a helyiség közepén. A nyughelyet oldalról koponyák díszítették, fölülről pedig a benne fekvő hölgyről készült mesteri dombormű.

A milliomos a szónoki emelvényre állt, s így szólt az egybegyűltekhez:

– Barátaim és felebarátaim, vendégeim. Kívánok magamnak és nektek még legalább kétszer ennyi születésnapot, mint amennyi nekem volt egész életemben. Örülök, hogy ezen a boldog napon velem vagytok. Nekem kettős ünnep ez a mai. Nemcsak a születésnapom, de ma fejeztem be házam teljes felújítását is. Szerintem ez nagyszerű alkalom az ünneplésre. Igyunk!

Poharát magasra emelte, de a tekintetek hirtelen a kápolna közepére, a sírra szegeződtek. A nehéz kőlap hirtelen felemelkedett, s a földtől néhány méter magasan lebegni kezdett. Alatta négyszáz éve oszladozó szövetek elevenedtek meg. Leírhatatlan rémület járta át a közönséget, de hirtelen nevetésbe csapott át a hangulat. A vendégek úgy vélték ez a látomás részét képezi az előadásnak.

– Ha tudnád mit követtél el! – szólt síron túli hangján a rém. A porból, ami körülvette valami hosszú botot emelet fel, ami valaha a keze lehetett, s a milliomosra mutatott vele.

– Te nyomorult, megszenteltelenítetted a templomunkat, a várunkat – rövid szünet következett, melyet néha megszakított némi krákogás és gurgulázás, de semmi más említésre érdemes – Ezért megátkozlak téged, a következő születésnapodat nem éled meg, darabjaid szerte fognak repülni a szélrózsa minden irányába, így ahogy most az enyémeik.

A test visszahullott a porba, melyből néhány perce újjáéledt. A kölap dermesztő sikollyal szántotta át a levegőt, s hatalmas robajjal zuhant végül a sírra, megrengetve az egész épületet. Az emberek az ünnepeltre néztek, a sikeres, gazdag emberre aki alig állt a lábán a kétségbeesett rémülettől. Ki két perce még nevetve köszöntötte magát e "boldog" napon, most romokban hevert. Szemeibe könnyek szöktek.

– Vége a mulatságnak! – mondta mikor újra szóhoz jutott.

– Menjünk haza emberek! – vált ki egy hang a sokaságból, egy férfi mély hangja – Hagyjuk itt ezt a beszari alakot, aki megijed egy ilyen átlátszó trükkötől!

– Nem – szólt sápadt arccal a magasból a milliomos, s bár a gyülekezet nagy része már az ajtóknál volt, szó nélkül hallgatták vendéglátójukat. - Erre a birtokra élő ember nem jut be a tudtom nélkül. A poklok szele érintette az arcomat amikor rám mutatott az a szörnyeteg.

* * *

A város alatt ólomból pince épült, melyet állandóan négyen őriztek. Így telt el tavasz, nyár, ősz, tél. Teltek a napok, s a milliomosnak hiányzott a napfény, madárdalra vágyott s víg gyermekek játékára kertjében. Elsápadt a hosszú pihenés alatt, meghízott, s a magány néha rettenetesen elszomorította. Közeledett a születésnapja. Arra gondolt, hátha igaza volt a barátjának, s ő egy kegyetlen tréfa miatt nyomorog ebben az ólomkalickában egy évig. Már csak húsz nap, csak tíz, öt, kettő, de itt meg is állt a számolással. Nem bírta tovább: felkelt ágyából, kikapcsolta a tévéjét, felöltözött s elindult az ajtó felé. Hosszas kopogás után az megnyit a hatalmas vaskapu amelyet egy bank pánccélterme is megirigyelhet. A csodálkozó örök tekintetének kereszttüzeiben nyílt meg újra, s a milliomos a napfényre lépett. A jövevény fehér volt, mint a hó, fogai sárgák, szemei véresek, feketék. Szó nélkül a város melletti erdő felé indult. Az egyik ór kötelességtudóan felzárkózott mögé, kezét az övének lógó pisztolytáskán nyugtatva.

– Egyedül akarok lenni! Néhány perc múlva itt leszek.

– Természetesen uram, ahogy óhajtja! – állt vissza az ór három társa mellé.

A szabad égre tekintett, s kezeit felé nyújtva köszöntötte a természetet. Futott, rohant az erdő felé, hogy meghallgassa a madarak reggeli énekét. Szemei elszoktak a világosságtól, pislogott a délelőtti napfényben. Egy pillanatra leszegette a fejét. "Mekkora szög! - gondolta. Valaki összeszáradt rágógumival egy hosszú, rozsdás szöveget ragasztott

az út egyik mély göröngyébe. Megállt egy pillanatra, de aztán tovább indult, szemeit még akkor is a szögön tartva amikor az már a háta mögé került - Azt hiszem a banya átka még beválhat, jobb lenne visszamenni a biztonságos óvóhelyre.” A fű egyre hosszabb lett, már a rövidebb szálak is a térdét verdesték amikor eszébe jutott valami. Apja mesélt neki arról, hogy ezen a helyen egy aknamező volt régen, s talán most is - ötven év után is - vár még egy valahol a bozótban, hogy halált és szenvedést hozzon a reálépőre. Hirtelen szemébe ötlött egy szederbokor, nem is tudott visszaemlékezni mikor evett utoljára szedret. Mielőtt meggondolta volna mit tesz a növény felé vetette magát. Két lépést sem tett még, amikor hirtelen a levegőbe emelkedett, mintha a sátán tenyere ütötte volna meg alulról. Aztán arcra esett, s ahogy utoljára oldalra fordult, vért látott, húscsapatokat, csontot, s a lábát ott messze, mielőtt meghallotta a robbanást, ami jobban fájt, mint darabokra hullott teste. “Mint egy görög sorstragédia”, gondolta utoljára.